

Nr 269.

Av herr **Hammarskjöld, Carl Gustaf**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition angående omorganisation av försvarets centrala ledning och förvaltning m. m.*

Till de principer, vilka lagts till grund för proposition nr 175 angående omorganisationen av försvarets centrala ledning och förvaltning m. m., kan jag i stort sett ansluta mig. I vissa avseenden anser jag mig likväl böra göra erinringar mot motiveringen eller framställda särskilda förslag, allt i överensstämmelse med av chefen för generalstaben i ärendet avgivna yttranden, till vilka i övrigt hänvisas.

Beredningen anför i fråga om den centrala ledningen:

»Det är emellertid icke nog med att på ovan angivet sätt åstadkomma en större koncentration inom de särskilda försvarsgrenarna; desamma måste även i och för sin verksamhet sinsemellan på lämpligt sätt sammanknytas. Ett dylikt sammanförande är nödvändigt redan i fredstid och icke blott för att på bästa ekonomiska sätt utnyttja de för försvarsväsendet anslagna medlen utan även för att åstadkomma en enhetlig ledning av det operativa och materiella förberedelsearbetet.»

»Ur krigsberedskapssynpunkt vore det givetvis fördelaktigt att redan i fredstid skapa en högste befälhavare, som närmast under Konungen skulle föra befälet över hela krigsmakten. Med hänsyn till de stora svårigheter och olägenheter av olika slag, som en dylik organisation otvivelaktigt skulle föra med sig, torde man emellertid få avstå från tanken därpå och i stället på andra vägar söka vinna det önskvärda samarbetet och sammanhållningen mellan de olika försvarsgrenarna.»

»Beträffande det operativa förberedelsearbetet torde få erinras därom, att erfarenheterna från världskriget tydligt påvisat vikten av att planerna för de olika försvarsgrenarnas användning uppgöras av de ansvariga militära myndigheterna i samråd, samt att de grundläggande planerna föreläggas Kungl. Maj:t för gillande. Det moderna krigets art kräver jämväl, att planer finnas icke blott för den rena militära verksamheten i krig utan även för snart sagt all slags samhällelig verksamhet.»

För att i möjligaste mån förena de tre försvarsgrenarna har beredningens

majoritet föreslagit inrättandet av ett med konsultativ befogenhet utrustat *försvarsråd*, sammansatt av statsministern såsom ordförande, utrikesministern, cheferna för försvars- och finansdepartementen, de tre försvarsgrenarnas chefer samt ordföranden i rikskommissionen för ekonomisk försvarsberedskap. För åstadkommande av samarbete och samverkan mellan likartade verksamhetsområden inom de särskilda försvarsgrenarna har beredningen därjämte föreslagit tillsättande av särskilda *förvaltningsutskott*, på vilkas uppgifter och befogenhet beredningen dock icke närmare ingått.

1928 års sakkunniga anföra i inledningen till sitt betänkande och förslag:

»Den fråga, för vars behandling de sakkunniga blivit tillkallade, är av en synnerligen stor omfattning. Den avser icke blott de tre försvarsgrenarnas — arméns, marinens och flygvapnets — centrala förvaltning, utan ock deras centrala ledning. Dock gäller det icke, såsom uttrycket 'den centrala försvarsförvaltningen' måhända skulle kunna tydas, någon för dem samfällad organisation, utan fastmer tre särskilda organisationer, vilka emellertid i åtskilliga avseenden kunna betraktas ur gemensamma synpunkter.»

I överensstämmelse med denna uppfattning upptaga de sakkunniga icke till behandling frågan om skapandet av en högste befälhavare, som närmast under Konungen skulle föra befälet över *hela* krigsmakten, icke heller de av beredningen föreslagna åtgärderna för att sinsemellan sammanknyta de tre försvarsgrenarna, nämligen inrättandet av ett försvarsråd och av särskilda förvaltningsutskott.

I *propositionen nr 175* anföres bland annat:

»Vid sammanförandet av försvarsgrenarna under ett gemensamt departement har vidare den frågan förblivit olöst, huru de särskilda försvarsgrenarna böra på lämpligt sätt sammanknytas i de avseenden, där ett samarbete dem emellan är påkallat vid ärendenas förberedande behandling, ävensom vid deras avgörande i de fall, då de icke äro beroende av Kungl. Maj:ts prövning. Härtill kommer, att under krig, då hela försvarsväsendet och därmed också organisationen av dess ledning och förvaltning sättes på avgörande prov, framträder på ett helt annat sätt än under fred behovet av en samlad ledning med även andra uppgifter än dem, som kunna ankomma på departementschefer.»

En organisation av försvarsledningen i fredstid med en särskild högste befälhavare för hela krigsmakten under Konungens överbefäl synes emellertid på anförda skäl departementschefen icke lämplig. Den enhetlighet *mellan* försvarsgrenarna, som — utöver vad som vunnits genom de förutvarande båda försvarsdepartementens sammanslagning till ett departement — vore erforderlig, syntes därför böra förverkligas på andra vägar.

»Därest det föreliggande organisationsförslaget vinner statsmakternas godkännande, torde framdeles böra tagas i övervägande, huruvida icke försvarsgrenscheferna och ordföranden i rikskommissionen för ekonomisk försvarsberedskap borde sammanknytas till ett organ med uppgift, bland annat, att stå till chefers för försvarsdepartementet förfogande för att i frågor, som röra mera genomgripande förändringar i försvarsordningen ävensom i de grundläggande planerna för verksamheten under krig, avgiva det sista och slutgil-

tiga fackmannayttrandet, innan dylika frågor underställas Kungl. Maj:ts prövning.»

Inrättandet av särskilda *förvaltningsutskott* syntes departementschefen kunna bliva av icke ringa ekonomisk betydelse såsom ett led i strävandet efter att åstadkomma besparingar.

Nämnda »organ» synes komma att innebära en betydelsefull modifikation av chefernas för kommandoexpeditionerna uppgift, vilken angives vara att »kunna fungera såsom departementschefens militära rådgivare även i sådana frågor, som handläggas å kansliavdelningen» (sid. 39) samt — beträffande chefen för lantförsvarets kommandoexpedition — »att vara departementschefens sakkunniga rådgivare» (sid. 40). Det riktiga torde vara, att försvarsgrenscheferna i viktiga fall utgöra departementschefens sakkunniga (militära) rådgivare vare sig de sammanknutits med ordförande i rikskommissionen för ekonomisk försvarsberedskap till ett organ eller icke.

I sitt anförande till statsrådsprotokollet över försvarsärenden den 2 mars 1928 angående tillkallande av 1928 års sakkunniga framhöll dåvarande departementschefen, att åvägabringande av enhetlighet i försvarets militära ledning utgjorde ett av de huvudsakliga syftemålen med försvarsdepartementens förening, och i proposition nr 175 betonas, att denna förändring medfört större enhetlighet i så måtto, att de olika försvarsgrenarna erhållit en gemensam representant i regeringen. Det må vara riktigt, att försvarsdepartementens förening kan vara ägnad att främja enhetligheten i försvarets militära ledning, men å andra sidan kan den hittills knappast anses hava tryggt kontinuiteten i nämnda ledning, om man besinnar att sedan den 1 juli 1920, då den nya departementsindelningen genomfördes, ombyte av chef för försvarsdepartementet ägt rum icke mindre än sju gånger.

Såväl erfarenheterna från världskriget som utvecklingen i vårt land under senaste tid göra det icke endast önskvärt utan nödvändigt att närmare än som angives i proposition nr 175 förena de tre försvarsgrenarna. Då det emellertid icke lärer kunna förutsättas att en fråga av så stor betydelse kan lösas på grund av enskild motion, inskränker jag mig till att beröra densamma beträffande motiveringen.

Chefen för hären har till uppgift att »i den mån på honom ankommer vara Konungen ansvarig för härens tjänstbarhet, krigsduglighet och krigsberedskap samt för ordning och krigstukt inom densamma». Det måste därför vara angeläget att undersöka innebörden av uttrycket »i den mån på honom ankommer» d. v. s. av hans befogenheter.

Man finner då först att hans chefskap icke gäller lantförsvarets kommandoexpedition samt arméförvaltningen med densamma underställda fabriker och tygstater. Däremot bibehåller han ett flertal av chefers för generalstaben nuvarande uppgifter. I detta sammanhang har chefers för generalstaben befogenhet gent emot arméförvaltningen i viss — dock icke i avgörande — mån stärkts.

Och slutligen bör chefen för hären »åga att inspektera och i övrigt på lämpligt sätt utöva överinseendet över honom underställda myndigheter. Särskilt

skall han övervaka att arméfördelningschefer (likställda chefer) och trupp-slagsinspektörer m. fl. på ändamålsenligt sätt leda utbildningen, och bör han för detta ändamål äga rätt att meddela de särskilda föreskrifter, som kunna vara erforderliga utöver de av Kungl. Maj:t utfärdade. Härjämte bör det åligga chefen för hären att till Konungen avgiva befodringsförslag i avseende på högre beställningar».

Chefens för hären föreslagna uppgifter och befogenheter innebära, där de gå utöver vad, som nu tillkommer chefen för generalstaben, huvudsakligen ett inspektorat över armén.

Det torde därför böra tagas under övervägande, huruvida icke chefen för hären, för att erhålla fullständigt chefskap över armén, i enlighet med chefens för generalstaben yttrande den 18 januari 1928 över beredningens förslag måste bli va föredragande inför Konungen i kommandomål. Såsom chefen för generalstaben framhåller i sitt yttrande den 30 november 1928 över 1928 års sakkunnigas förslag kan denna fråga emellertid uppskjutas till en senare tidpunkt, varför den här beröres endast beträffande motiveringen.

I propositionen anföres i likhet med beredningen, att »liksom fallet är med vissa verkchefer- m. fl. högre befattningar inom den civila statsförvaltningen, torde befattningen såsom *chef för hären* böra tillsättas genom *förordnande* på viss tid, förslagsvis högst fem år i sänder». Beredningens ståndpunkt torde främst grunda sig på att nämnda befattningshavare enligt beredningens förslag skulle utöva chefskap jämväl över arméförvaltningen, varigenom en viss likställighet kunde föreligga mellan chefens för hären ställning och chefernas för de affärsdrivande verken. Enligt propositionen föreslås emellertid, att arméförvaltningen icke skall underställas chefen för hären. Det anförda skälet för att tillsätta chefen för hären genom förordnande föreligger därför icke beträffande den nu föreslagna organisationen. På grund av chefens för hären ställning såsom befälhavare, närmast under Konungen, över krigsmakten till lands — med undantag av lantförsvarets kommandoexpedition och arméförvaltningen m. m. — bör chefen för hären tillsättas genom *fullmakt*.

I propositionen föreslås såsom avlöning för chefen för hären ett arvode av 19,000 kr. Med hänsyn till omfattningen av den organisation, för vilken chefen för hären träder i spetsen, synes lönen böra höjas till minst 21,000 kr.

I propositionen föreslås, att det organ, över vilket chefen för hären förfogar för de militära ärendenas beredning, skall benämnas *härens stab*. Begreppet generalstaben skulle sålunda bortfalla i fredstid, ehuru härens stab bör övertaga generalstabens huvudstations nuvarande uppgift.

Enär sistnämnda uppgift i jämförelse med de nytillkomna uppgifterna är den såväl mest omfattande som betydelsefullaste, bör benämningen generalstaben bibehållas. Den föreslagna benämningen generalstabskåren torde förebygga sammanblandning med den andra innebörden av det nuvarande begreppet generalstaben.

Det må även erinras om att enligt gällande mobiliseringsplaner för högkvarteret (liksom för andra kvarter) benämningen generalstaben är fastställd. Även av traditionella skäl synes denna benämning böra bibehållas för det organ, som

ställes till chefens för hären förfogande för de militära ärendenas beredning.

Antalet beställningar vid härens stab (generalstaben) skall enligt propositionen minskas med två befattningshavare i jämförelse med det nuvarande antalet beställningar vid generalstabens huvudstation. Av propositionen framgår, att härens stab skall fullgöra ej blott huvudstationens samtliga nuvarande uppgifter utan jämväl erhålla nya sådana inom de föreslagna trupp- och personalavdelningarna. Därest tekniska avdelningen indrages, måste de ärenden, vilka f. n. handläggas å nämnda avdelning, för framtiden fördelas å andra avdelningar. Enär sålunda arbetsområdet i väsentlig grad ökas, äventyras genom den föreslagna minskningen de förelagda arbetsuppgifterna. I chefens för generalstaben yttrande den 19 januari 1928 över beredningens förslag beräknas personalbehovet vid den föreslagna omorganisationen av generalstaben böra medföra en ökning av sex beställningar. Den nuvarande organisationen medgiver för framtiden icke inbeordrande av officerare från truppförbanden till tjänstgöring vid generalstaben i nämnvärt större omfattning än som beräknats i 1925 års härordning.

I detta samband förtjänar även att framhållas, att arbetsuppgifterna vid generalstabens huvudstation äro och sedan lång tid varit så omfattande, att desamma i stor utsträckning måst fullgöras även på annan tid än den, som fastställts som tjänstgöringstid i tjänstelokalerna, d. v. s. på kvällar samt på sönd- och helgdagar. Då särskild ersättning för dylikt arbete från generalstabens sida icke ifrågasatts, har detta förhållande emellertid icke påkallat Kungl. Maj:ts uppmärksamhet. Enär sålunda generalstabsofficerarnas hela arbetskraft redan nu tages i anspråk för nu förelagda uppgifter, måste varje minskning i organisationen bliva kännbar, även om icke de i propositionen angivna nya arbetsuppgifterna inom härens stab (generalstaben) skulle tillkomma.

I propositionen anföres vidare, att en minskning av antalet kaptener vid generalstabskåren befunnits »möjlig och för övrigt jämväl av behovet påkallad, ej minst med hänsyn till vikten av att kunna bibehålla ett rationellt tillämpat passagesystem».

Det synes vid bedömande av denna fråga böra beaktas, att ett flertal faktorer inverka på densamma, ävensom att de för närvarande rådande förhållandena i befordrings- m. fl. hänseenden icke enbart böra vara bestämmande för frågans lösning. Vare sig den föreslagna minskningen av antalet kaptenbeställningar vid generalstaben genomföres eller icke, komma i anledning av 1925 års härordning vissa modifikationer eller ändringar av passagesystemet vid generalstaben att bliva erforderliga. Anledningen till att förslag härutinnan icke redan avgivits är bland andra hänsyn till den i samband med omdaning av försvarets centrala ledning och förvaltning beramade omorganisationen av generalstaben.

I fråga om *organisationen av härens stab (generalstabens huvudstation)* anföres i propositionen, att en uppdelning i tvenne sektioner, vardera under särskild chef, anses lämplig, samt att dessa chefer böra benämnas generalkvartermästare.

Den föreslagna benämningen av de båda sektionscheferna synes icke lämplig med hänsyn till att benämningarna armé kvartermästare och kvartermästare såväl i mobiliseringsplaner som i reglementen fastställts för de avdelningschefer i de högre kvarteren, vilka handlägga ärenden rörande transporter samt tillförsel- och undanförseltjänsten. Den av chefen för generalstaben föreslagna benämningen generaladjutant, vilken står i större överensstämmelse med de nu för generalstaben gällande benämningarna överadjutant och stabsadjutant, synes lämpligare.

Beträffande *arvoden för viss å generalstabskårens stat upptagen pensionerad personal* föreslås i propositionen, att bibliotekarien och den å organisationsavdelningen tjänstgörande aktuarien tillerkännas vardera ett arvode av 3,600 kr. för år. Övriga två aktuarier, vilka tjänstgöra, den ene å kommunikationsavdelningen och den andre å topografiska avdelningen, skulle däremot endast komma i åtnjutande av nu utgående arvoden. Beträffande denna fråga torde, utöver vad jag i motion nr 306 i F. K. år 1928 anfört, följande böra framhållas.

I aktuariens å kommunikationsavdelningen uppgifter ingår, förutom de egentliga aktuariesysslorna, såsom fullt självständigt arbete bearbetandet av ett omfattande järnvägsstatistiskt materiel, vilket för avdelningens arbete såväl i krig som fred är av mycket stor betydelse. Beträffande aktuariens å topografiska avdelningen verksamhet må erinras om det maktpåliggande arbete, som åligger honom beträffande kartors, kartupplagors och tryckplåtars sortering, förvaring och tillsyn samt beträffande mobiliseringskartornas utskickning och redovisning.

Då det är min uppfattning, att båda dessa befattningar kräva särskilda kvalifikationer samt äro förenade med ett självständigt ansvar, synes det rättvist och billigt, att även dessa befattningshavare erhålla den arvodesförhöjning, som i propositionen föreslagits beträffande aktuarien vid organisationsavdelningen.

Enligt propositionen skola de nuvarande fyra *brigadchefsbeställningarna vid arméfördelning* disponeras för andra befattningar, vilka jämlikt beredningens förslag böra tillkomma.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 50/1925 anföres av dåvarande departementschefen beträffande brigadchefsbeställningarna vid arméfördelning följande.

»I enlighet med vad försvarsrevisionen ifrågasatt, bör vid varje arméfördelning tillkomma en brigadchef, vilken det torde böra åligga att under arméfördelningsschefen övervaka och inspektera utbildning av befäl och trupp vid arméfördelningens truppförband. Vidare torde åt honom böra uppdragas handläggningen av vissa inskrivnings- och landstörmsärenden samt frågor, som beröra arméfördelningens mobilisering och krigsberedskap. Slutligen synes han böra biträda arméfördelningsschefen i fråga om planläggande och ledande av fält- och fälttjänstövningar m. m. Genom inrättande av ifrågavarande brigadchefsbeställningar skulle icke blott de med den nuvarande anordningen förenade betänkliga rubbningarna i befälsinstanserna vid mobilisering komma att avsevärt begränsas, utan jämväl arméfördelningsscheferna beredas en välbehörlig lättnad i deras för närvarande stora arbetsbördar».

»På grund av vad ovan anförts finner jag mig böra föreslå, att 4 för brigadchefsbefattningar avsedda beställningar (med lön enligt 0.7 i officersavlöningsreglementet) uppföras i staten för arméfördelningsstab, militärbefäl och inspektioner».

»I likhet med försvarsrevisionen anser jag, att de härav uppstående kostnaderna böra kompenseras genom besparingar på andra områden av personalorganisationen. Ifrågavarande besparingar synas mig kunna vinnas dels genom indragning av de nuvarande brigadchefsarvodena, dels genom viss minskning av reservstaterna».

Brigadchefsbeställningarna hava tillsatts från och med den 1 januari 1928. Endast kort tid har sålunda förflutit, sedan ifrågavarande beställningar tillkommo. Man torde därför redan av denna anledning icke vara berättigad att draga den slutsatsen att nämnda beställningar kunna disponeras på sätt propositionen föreslår. I verkligheten kan tillkomsten av brigadchefsbeställningarna i organisatoriskt hänseende betecknas såsom lämplig, bland annat emedan brigadchefernas verksamhet bidragit till att arméfördelningscheferna kunnat, såsom 1925 års proposition avsett, i större utsträckning ägna sig åt sina viktigaste uppgifter. Några bärande skäl torde sålunda icke kunna anföras för propositionens förslag i förevarande avseende. Den personal, som erfordras på grund av en förvaltningsreform, vilken anses nödvändig, bör uppföras i staterna, men med anledning därav bör icke personal, som ännu 1925 ansågs erforderlig och som icke beröres av de föreslagna ändringarna, utan saklig motiveering borttagas.

Beträffande *Övre Norrlands trupper* framläggas i propositionen ett förslag, vilket i huvudsak går ut på en sammanslagning i fredstid dels av de båda befattningarna såsom militärbefälhavare för övre Norrland och såsom kommandant i Bodens fästning, dels av nämnda befälhavares båda staber. Däremot tillstyrkes icke ett av nuvarande militärbefälhavaren framlagt förslag, att en brigadchefsbeställning bör ingå i militärbefälsstaben.

I fråga om befälsförhållandenas ordnande inom övre Norrlands militärområde må erinras om att såväl försvarsrevisionen som särskilda utskottet vid 1925 års riksdag till undvikande av en sammanblandning av de båda uppgifterna, fästningens försvar och det tidigare gränsförsvaret, förordat skapandet av tvänne beställningar (resp. kommandants- och militärbefälhavarebeställningarna). I militärbefälhavarens ovan anförda förslag — vilket som nämnts i denna del icke godtagits i propositionen — har denna viktiga synpunkt icke helt förbisetts, i det att en brigadchef föreslagits ingå i militärbefälsstaben med uppgift att förbereda luftförsvarsärenden och ärenden angående det tidiga gränsförsvaret. Därest befälsförhållandena ordnas på sätt militärbefälhavaren föreslagit kan det icke undvikas, att kommandanten i Bodens fästning, vilken tillika är militärbefälhavare, genom planläggningen av det tidiga gränsförsvaret drages från sin huvuduppgift, fästningens försvar, under det att å andra sidan omsorgen om fästningens försvar kommer att i olämplig grad präglade planläggningen av det tidiga gränsförsvaret. Med hänsyn till ovan anförda omständigheter är det, synnerligast så kort tid efter organisationens ikraft-

trädande, olämpligt att företaga en ändring av så genomgripande natur, som nu ifrågasatts. Törhända skulle befälsfrågan lättast lösas genom att förlägga militärbefälhavarens tjänstgöringsstation till annan ort än Bodens fästning och att på annat sätt än för närvarande tillgodose hans behov av tjänstegrenschefer.

Därest emellertid en förändring av befälsförhållandena i övre Norrland nu skulle anses oundgängligen nödvändig, skulle, såsom i chefens för generalstabens yttrande över beredningens förslag antytts, ansvaret för försvaret av östra landgränsen vida hellre böra anförtros åt chefen för Norra arméfördelningen än åt kommandanten i Bodens fästning. I så fall bör emellertid nämnda arméfördelningschef för detta ändamål förfoga över en andra brigadchef.

Vid 1928 års riksdag framfördes i motion nr 151 i F. K. vissa förslag till stärkande av försvarsorganisationen. Motionen vann icke riksdagens bifall. Oaktat de i motionen anförda skälen för de i densamma framförda förslagen alltjämt göra sig gällande, synes det, då läget är i stort sett oförändrat, icke lämpligt att redan i år upprepa nämnda förslag, särskilt som utredning i dessa frågor berörande ärenden anbefallts. I en punkt har emellertid läget förändrats, nämligen beträffande Gotlands trupper och försvar. I infordrat yttrande över ett av militärbefälhavaren den 27 december 1927 till Konungen ingivet underdånigt förslag till stärkande av Gotlands försvar och neutralitetsskydd har chefen för generalstabens i samråd med chefen för marininstaben den 6 december 1928 framlagt förslag till vidtagande av åtgärder för förstärkande av de nuvarande försvarsanstalterna på Gotland. Förslagets huvudpunkter återgivas i propositionen å sid. 103 och 104.

Departementschefen är emellertid icke beredd att underställa dessa frågor innevarande års riksdags prövning. Dock föreslås, att överstelöjtnanten vid Gotlands infanterikår förordnas att bestrida chefsskapet för kåren utom i förvaltnings- och värnpliktshänseenden samt att militärbefälhavaren på Gotland uppflyttas från lönegraden 0.6 till lönegraden 0.7.

Med hänsyn till den fara ett uppskjutande av de föreslagna åtgärderna kan innebära, torde de i ovannämnda skrivelse angivna förslagen redan under innevarande års riksdag böra bifallas, så mycket mera som ett godtagande av nämnda förslag icke kan anses innebära något föregripande av en utredning av landets försvarsanstalter i övrigt.

På grund av vad sålunda framhållits, får jag hemställa, att riksdagen vid behandling av Kungl. Majt:s proposition nr 175 måtte besluta,

att chefen för hären tillsättes med fullmakt och erhåller en lön av 21,000 kr.;

att benämningen generalstabens ersätter den i propositionen föreslagna benämningen härens stab;

att antalet kaptenbeställningar vid generalstabskåren bibehålles vid nuvarande 34;

att benämningen generaladjutant ersätter benämningen generalkvartermästare;

att arvodena för samtliga aktuarier i generalstaben utgå med ett belopp av 3,600 kr. per år och befattning;

att de nuvarande brigadchefsbeställningarna vid arméfördelning icke disponeras för andra befattningar;

att beställningarna militärbefälhavare i övre Norrland och kommandant i Bodens fästning bibehållas;

att beslut fattas om att organisera Gotlands infanterikår såsom normalregemente å fastlandet, dock att till den för sådant regemente fastställda personalen tillkomma 1 major och 1 subalternofficer;

att i sammanhang härmed staten för Gotlands infanterikår under budgetåret 1929—1930 ökas med 1 major, 1 löjtnant och 2 fänrikar; samt

att den i värnpliktslagen § 24:1 c angivna årskontingenten vid hären från och med inskrivningsförrättningarna 1930 ökas med 200 man.

Slutligen hemställer jag, att, i motiveringen beträffande försvarets högsta ledning, försvarsgrenschefernas befogenhet samt kommandomålen, hänsyn tages till vad härutinnan ovan anförts.

Stockholm den 2 april 1929.

C. G. Hammarskjöld.

